

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμητος Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συγχρόνως τόν έσπραξε με σφοδρότητα, τόν ξάπλωσε έντρομον στο πάτωμα καί μ' εύκυνια πάνταρος γλώστρισε κατόπι στον πλαϊνό διάδρομο, για να ξεφύγη απ' τίς πιστολιές κι απ' τίς σπαθιές τών άλλων Αύστριακών. Ήξερε καλά τίς μουσικές γωνίες που καταγωγίου τήν καταβιάζι τών άφριωμένων άντιπάλων του. Δέν τόν έμελλε για τόν έαυτο του, όσο για τήν άγαπημένη του. Έπρεπε να ζήση για να τήν προστατεύση...

Μάντεψαν θέβια οι άνανώστα μας, ότι ο μαρκήσιος Άσλιττα έπαιξε διπλόν, έπικύνου ρόλο: Προσποιείτο τόν φίλο τών Αύστριακών, κατασκοπεύοντας δίδην προς δρελόδ του τίς πατριωτικές Ίταλικές όργανώσεις. Πραγματικά όμως, ο Άσλιττα ήταν ή ψυχή τών φιλοπατρίων αυτών όργανώσεων. Κ' είχε θρη πολύτιμον συεργάτη καί βοηθό, στον έπικύνου ρόλο του, άκριβώς τήν ίδια, τήν άγαπημένη του Λουκιόλα, με τήν όποια λατρεόταν άμοιβαία από δυό ηδη μηών.

Πώς, λοιπόν, ήταν τώρα δυνατόν να τήν άφήση εκτεθειμένη στον τρομερό κίνδυνο, στον όποιο ο ίδιος τήν είχε παρασείρει;...

Τώρα που τό σύνθημα τής έπαναστάσεως δόθηκε πειά-έπαναστάσεως όργανωμένη από χρόνια, καί τής όποιας τά Ιερά χρήματα είχε χορηγήσει ο Μοντεχρήστος, σύμφωνα με τό γνωστό μας άνθρωπιστικό του πρόγραμμα, δέν έμενε τί ποτα άλλο, παά να σάση τήν άγαπημένη του ο πρωτεργάτης τών πατριωτικών αυτών κινήσεων. Έπρεπε να σάση τή Λουκιόλα του με κάθε θυσία ο μαρκήσιος Άσλιττα, τώρα που ή πατρίδα του-σπραγμένη απ' τά χέρια τών παιδιών τής-έτρεχε άκάθεκτη κι ένθουσιώδης προς τήν Ιερή έλευθερία τής...

Γλώστρισε λοιπόν τρεχάτος καί σ' άλλους άκόμη κρυφούς διαδρόμους τού χαρτοπαγίου. Κι' έφτασε μπρός σε μία μικρή πορτούλα, που άνοιγε με έλατήριο κι ώδηγούσε σ' έναν πλαϊνό δρομώκο.

Άλλά τί στιγμή εκείνη, απ' τή σκοτεινή γωνία που θρισκόταν πλάι σ' αυτή τήν πορτούλα, πετάχτηκαν, δυό-τρεις άγνωστοι. Στιβαρά χέρια άρπαξαν απ' τό λαμό τόν μαρκήσιο Άσλιττα, άλλα έφραξαν τό στόμα του κι άλλα τόν άναποδογύρισαν στο πάτωμα δενοντάς τον σφιχτά.

Καί μία φωνή γινωστή, ή φωνή τού άτιμου Σάν-Πέτρο, άκούστηκε τότε να λήι στους άνθρώπους αυτους:

-Σεντικέρ διασανένι σάς έχουν ηδη δοθη... Ξέρετε τι θα κάνατε... Προσέξτε μένον μήπως σάς ξεφύγη, γιατί θα μου πληρώσετε με τή ζωή σας τήν δραπέτευσι του!

Οι άθθρωποι εκείνοι ύποκλίθηκαν, σιωπηλοί. Σήκωσαν κατόπι τόν μαρκήσιο στα χέρια, τόν έρριξαν σ' ένα άμάκι καί με γρήγορον καλπασμό κατόπι τόν ώδήγησαν σ' τό φρούριο.

Ήρθαν έβρεχε τό παιδιό πρόσωπό του...

Πέντε λεπτά τής ώρας άργότερα, ο δυστυχής μαρκήσιος μισολιπόθυμος από άγωνία καί μισοπνιμένος απ' τά σφιχτά δεσμά του, κλειδωνόταν σ' ένα άπαίσιο κελλά τών ύπογειών φυλάκων τού φρουρίου...

ΣΤ'.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΠΟΥ ΠΕΦΟΥΝ

Ο λοχαγός Έρμαν, άνασηκώθηκε ύστερα απ' τό ταπεινωτικό του ξάπλωμα, χλωμός από μαινα καί ντροπή. Ρίχτηκε έναντίον τού ύβριστού του μαρκήσιου, καζύ καί με χαρά μοχθηρή τόν όμιλο τών άμχανούντων Αύστριακών. Άς με άκολουθήσουν δυό απ' τούς κυρίους άξιωματικούς... Έχω κι' έγώ άλλους δυό σπαδούς, καθώς καί τί διαταγή τής συλλήψεως τού Άσλιττα στην τάση μου...

-Βασιστή σε μένα, κύριε λοχαγέ! είπε τότε ο κόμης Σάν Πέτρο, ο όποιος είχε πληρώσει ύπουλα καί με χαρά μοχθηρή τόν όμιλο τών άμχανούντων Αύστριακών. Άς με άκολουθήσουν δυό απ' τούς κυρίους άξιωματικούς... Έχω κι' έγώ άλλους δυό σπαδούς, καθώς καί τί διαταγή τής συλλήψεως τού Άσλιττα στην τάση μου...

-Μά ξεφύγε ο καταραμένος! ούρλιαξε μανιώδης ο Έρμαν φόν Κρυσσαστάιν. Πού θα τόν θρήτε να τόν πιάσετε;

-Ξέρω ποιά κατεβήναι άκολουθήσει! είπε με μυστηριώδεις χαμόγελο, ο Σάν-Πέτρο. Με τή διαφορά, ότι έγώ θα θρεθώ πιο πριν εκεί, γιατί ξέρω ποιόν σύντομο κρυφόν διάδρομο ν' άκολουθήσει!

Ο λοχαγός Έρμαν έγεννε σε δυό νεαρούς άξιωματικούς ν' άκολουθήσουν τόν Σάν-Πέτρο, κι' ο ίδιος με τούς ύπολοίπους γύρισε πάλι στην έξώπορτα τού καπηλειου. Η κατάστασι είχε άλλόξει, έξω στο δρόμο. Πυροβολισμοί έφεπταν από παντού, Κροάται καί Ούγγροι πανδούροι σπαθίαν άμειλίχτα τό πλήθος τών Ίταλών, οι Αύστριακοί άξιωματικοί πυροβολούσαν στο σωρό με τά πιστόλια τους καί μέσα στο πανδαμινόιο εκείνο ή Λουκιόλα διέτρεχε τόν έσχατο κίνδυνο.

Ήφανικά, από έναν πλαϊνό δρομώκο, ξεπρόβαλε τό άμάκι τού κόμητος Μοντεχρήστου. Όρθιος ο κόμης, έγεννε στον Άλή καί τούβειξε τό άμάκι τής πρωταγωνίστριας. Ο γιαντώμας Νέγρος δέν θέλανε περισσότερο για να καταλάβη τί ζητούσαν από αυτον: Ψώμισε μέσα στο τρικυμισμένο πλήθος, άνοιξε δίοδο με σπρωξίες άπερίγραπτης θιασίτης καί πήδησε άπάνω στην άδεια θέσι τού άμαξήλατου τής Λουκιόλας.

Οι σπουδασταί κατάλαβαν, ότι ο Νέγρος εκείνος έκπροσώπουσε τή σωτηρία για τήν άγαπημένη τους πρωταγωνίστρια. Κι' ένύ ο Άλής έπαινε τά χαλινάρια στα στιβαρά του χέρια κι' έργωνε ρις ράχες τών άλλων με σφοδρές μαστιγωσείς, εκείνοι παραμείριζαν πρόθυμα κι' άφρασαν τό άμάκι να εξαφανιστή με λιγυιώδη καλπασμό.

-Αύστριακοί! ούρλιαξε τότε ο Σάν-Πέτρο στην όμάδα τών άξιωματικών τού Έρμαν. Ο άθθρωπος αυτός είνε προδότης τών συμφερότων τής πατρίδος σας!... Είνε φίλος τών συνωμοτών καί χρηματοδότης των... Αυτός διευκολύνει τώρα καί τή δραπέτευσι τής συνωμοτίδος Λουκιόλας!

Κι' έδειχνε με τό χέρι του τόν Μοντεχρήστο, ο όποιος, όρθιος άκόμη στο άμάκι του, τόν κύταζε με ύφος έχαστης περιφρονησείας.

-Πανταχού παρών είστε, κόμης Σάν-Πέτρο! περιωρίστηκε να πη ο λοχαγός Έρμαν. Τι άπόγινε ο Άσλιττα;

Είχαν έκφρασι περιφρονησείας για τόν προδότη κόμητα, τά λόγια αυτά τού Αύστριακού άξιωματικού. Άτάραχος, ή μάλλον άδιάφορος στην προσβολή ο άπαίσιος Σάν-Πέτρο, άποκρίθηκε ξερα:

-Ο Άσλιττα συνελήφθη ηδη κι' οδηγείται στο φρούριο απ' τούς σπαδούς μου!... Κι' έν όνόματι τού Άντιβασιλέως, σας προσκαλώ τώρα να συλλάβετε αυτον τόν άθθρωπο!... Έχω άποδείξει, ότι ο κόμης Μοντεχρήστος αυτός, είνε χρηματοδότης τών συνωμοτών!

-Κι' έγώ, κύριοι, έχω άποδείξει, ότι ο δίδην κόμης Σάν-Πέτρο, είνε ο αιαχρός δολοφόνος Βενεδέττο! φώναξε ψυχρά ο Μοντεχρήστος. Κύριοι, είνε άξιωματικοί κι' έχετε άκριβή συναισθησι τής άνδρικής τιμής καί άξιοπρεπείας!... Ρωτήστε λοιπόν αυτον τόν άθθρωπο...

πο, ξαναγκάστε τον, και θά σ'ας όμολογήσει τα έξής: "Ότι λέγεται Βενεδέττο, ότι κατεδικάσθη σ'ε ισόβια δεσμά κατέργου στή Γαλλία, ότι δολοφόνησε με σκοπό ληστρικό δύο γυναίκες, τή θετή και τή φυσική μητέρα του, κι' ότι είνε και πλαστογράφος!... Μπορείτε λοιπόν νά δώσετε πίστι στα λόγια ενός τέτοιου άχρηστου καβάρματος;

"Ο κόμης Σάν-Πέτρο, ή μάλλον ο Βενεδέττο, λαχάνιαζε. "Ίδρωτας ψυχρός έβρεχε τό πेलιδίο πρόσωπό του κι' αίσθανόταν ότι από στιγμή σ'ε στιγμή θά λιποθυμούσε...

"—Αν μου διαφύγη ο Μοντεχρήστος, είμαι χαμένος! σκέφτηκε.

Καί με υπερέτατη ένεργητικότητα, συγκεντρώνοντας όλο τ'ό θάρρος κι' όλη τή δραστηριότητα του στούς κινδύνους, ούρλιασε έξαλλος:

"—Κύριοι, είμαι ό άρχηγός τής Κατασκοπευτικής Υπηρεσίας... Διατάσσω τή σύλληψη αυτού τού άνθρώπου, εν όνόματι τού 'Αντιβασιλέως... Έμπρός, κύριοι!... 'Αλλοίως, ό παραβάτης τής διαταγής μου θά με άντιμετωπίη στό στρατοδικείο κατόπι!

Μουρμουρητό άνησυχίας άπλώθηκε τότε στις τάξεις τών Αυστριακών αξιωματικών και στρατιωτών. Παρ' όλον τ'ο σεαυμό που τούς έπένεπε ή ύπεροχη κι' έπιβλητική προσωπικότης τού Μοντεχρήστου, έπρεπε νά λάθουν σοβαρώς ύπ' όβην τους και τήν άπειλή τού παληάνθρώπου Σάν-Πέτρο. "Όλοι θέβαια άδηϊάζαν τόν υπάνθρωπο αυτόν, τόσο για τή θελυρή φυσιογνωμία του όσο και για τόν χαμερηπή και σκεπτικό ρόλο του. 'Αλλά έμφανίζονταν τώρα με τήν έπίσημη—έστω και άποκρουστική—ιδιότητά τού ως άρχικατασκόπου κι' ήσαν ύποχρεωμένοι νά συμμορφωθούν με τήν ύπόδειξη του.

"Όμάς πανδούρων και δύο-τρεις Αυστριακοί αξιωματικοί πρόχρησαν τότε πρός τόν Σάν-Πέτρο για νά θεθούν στή διάθεσή του. Καί με φλόγες στό μάτια εκείνος, με μοχθηρό χαμόγελο θριάμβου στό χελί, μητκή έπικεφαλής τους κι' ώρμησε κατά τού Μοντεχρήστου.

"Ο κόμης είδε κοντά τόν κίνδυνο. Σφύριξε τότε έγτονα και σινηματικά. Καί πριν κανένα άντιληφθή καλά-καλά τί είχε ουμηθ, ό κόμης Μοντεχρήστος είχε πηδήσει κιόλας άπ' τά άμάκια του, είχε πλησιάσει τόν τόχο τού καπηλείου τής Μπαρτέλλι κι' έξαφανίστηκε μέσα σ'ε μιά πορτούλα, ή όποία άνοιγόκλεισε άσπρασιπία για νά τόν δεχτή!

Παράφορος από λύσσα ό Σάν-Πέτρο, είδε τ'ο θύμα του νά τού ξεφεύγη μυστηριωδώς. Γύρισε άμέσως στούς έπίσης εκθάμβους ένόπλους που τόν άκολουθούσαν κι' ούρλιασε:

"Γρήγορα!... 'Ας τρέξουμε στήν πόρτα του χαρτοπανιγιού, μήπως ξεφύγη από κει!... Καθήστε δύο δ'εδώ, νά φρουρήτε!... 'Εσείς οι' άλλοι, κυκλώστε από παντού τ'ο σπίτι!

Κι' ό ίδιος, παροντας μαζί του μερικούς πανδούρους, έβρμψε πρός τήν κυρία είσοδο τού αινιγματικού ένικού κτιρίου.

Στό κατώφλι τής πύλης φάνηκε τότε ό άπόστρατος ταγματάρχη Μπαρτολομέο, με ύφος παρνομενικά αδιάφορο κι' άφέλες.

"Τί συμβαίνει, κύριε κόμη; ρώτησε. 'Ανάστατο κάποτε σήμερα τό κατάστημα, με τίς άτελέωτες έρευνές σας!... Κι' ή κυρία Μπαρτέλλι με διάταξε νά παρουσιασθώ στόν κ. φρούραρχο και νά διαμαρτυρηθώ για τίς έπανελημμένες ένοχλησεις σας!

"Ο Σάν-Πέτρο έγινε σάν λεμόνι κίτρινος άπ' τή μανία του. Χούφτωσε τό μπράτσο του άποστράτου 'Ιταλού ταγματάρχου, τό κούνησε παράφορα και μούγκρισε:

"—Αυτές τίς ύποκρισίες νά τίς άφήσης, γιατί δέν θά σ' όφελήσουν, παληάνθρωπε!... 'Εσύ κόντευες πριν νά φυγαδεύσης τόν 'Αολίττα!... 'Εσύ ύποβάλλεις κρυφά τόσον καιρό, τούς συναμώτες!... 'Εσύ έκρυψες τώρα τόν Μοντεχρήστο, που είνε ό κυριώτερος χρηματοδότης τών έπαναστατών.

"—Εγώ ; διαμαρτυρήθηκε με ύφος σαρκαστικό ό Μπαρτολομέο. Θεέ μου, είνε δυνατόν νά βοηθώ εγώ συναμώτας;... Με ξέρετε Ικανόν ν' άντισταθώ στή σεαστή Αυστριακή Διοίκηση;... Με ξέρετε ποιός είμαι;

"—Σ'ε ξέρω πολύ π'ο καλά, από όσο φαντάζεσαι! ούρλιασε μακινώδης άπ' τούς σαρκαμούς ό Σάν-Πέτρο.

Καί με π'ο μαλαμόνιο μούγκρητό, πρόσθεσε:

"—Δέν είσαι δ'ήθεν άπόστρατος ταγματάρχης!... Δέν λέγεσαι Μπαρτολομέο!... 'Εσύ είσαι ό παλιός λοποδύτης Καβαλκάντι, ό άλλοτε κλέφτης Καβαλκάντι, ό όποιος ύποκρίθηκες κάποτε και τόν ρόλο τού πατέρα μου!... Με θυμάσαι;... Είμαι ό δ'ήθεν πρίγκηψ Βενεδέττο Καβαλκάντι, ό δ'ήθεν γιός σου!... Μά τ'α βασανίστηρα, τά φριχτά βασανίστηρα θά σπαράξουν τώρα τίς άίμες σάρκες σου!

Στρέφοντας ύστερα στήν ομάδα τών πανδούρων που τόν άκολουθούσαν, φώναξε έπιτακτικά:

"—Εν όνόματι τού 'Αντιβασιλέως, νά συλληφθή άμέσως ό άνθρώπος αυτός!

—'Εν όνόματι τού 'Αντιβασιλέως, νά συλληφθή άμέσως αυτός ό άνθρώπος! ...

Ζ'. ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΛΟΥΚΙΟΛΑ ;

Τ'ο άμάκι, στό ό-
ποίο θριακόταν ή
Λουκιόλα και τό όποίο ό 'Αλής ώδηγοϋσε με τά σιβαρά :ου
μπράτσα, έτρεχε με λιγγιωδή καλπαρισμό πρός τά π'ο άπόμειρα
σοκκάρια τού Μιλάνου...

Η Λουκιόλα είχε τρομάξει άπ' τή θίαια σχεδόν αύτή άπα-
γαγή της. Θά προτιμούσε νά θριακόταν άκόμη μέσα στήν αί-
ματηρή συμπλοκή, ή όποία είχε ξεσπάσει μεταξύ έπαναστατών
κι' Αυστριακών, παρά νά οδηγείται τόσο ξαφνικά και με τέτοια
μεθυστική ταχύτητα πρός τό άγνωστο. Κι' έτοιμαζόταν τώρα
νά ριχτή έξω άπ' τό άμάκι, άνοιγοντας τήν πορτίερα, έστω και
με κίνδυνο νά συντριβή, παρά νά μνην στή διάθεσι ενός άμα
Εηλάτου παράφορου σχεδόν, και τόν όποιο άλλωστε δέν μπο-
ρούσε νά δ'η ποιός ήταν.

Ξαφνικά όμως, ένα λευκό γυναικείο χέρι γούφτωσε τό τρε-
μαμένο χέρι τής Λουκιόλας και τήν έμπόδισε ν' άνοιξη τήν πορ-
τίερα. 'Εντρομη ή καλλιτέχνισ άπ' τό άπροσδ'ηλο αύτό, γύρι-
σε νά δ'η και κραυγή καταπληξέως ξεφύγε άπ' τά χελί της :

—Μίλλα!... Καλή μου Μίλλα;... 'Εσύ εδ'ω;... Πώς, πότε θρέ-
θηκες εδ'ω;

"Ηταν ή Μίλλα, ή ξανθούλα και θελκτική «κορίτσα» τού με-
λοδρίματος, ή π'ο άγνή κ' ή π'ο έπιστηθια φίλη της!

"—'Ηρθα μαζί σου, Λουκιόλα! φιδύρισε έκενη, με τή γλυ-
κειά φωνή της. Είδα σε τί κινδύνους έπιπλεες, νά δέν μουρ-
καίς νά σ' έμπόδισω!... 'Ενα άνώτερο, ύψηλότερο καθήκον, σ'
έστρωχαι νά συμμερίστης τούς κινδύνους τού λατρευτού σου
Τζιόρτζιο!... 'Αλλά έγω, δέν μπορούσα όμως νά σ' άφήσω εκ-
τεθειμένη και στόν κίνδυνο... Κοινή ή ζωή μας, μεγάλη ή φίλια
μας και κοινός έπιτέλεος ό θάνατός μας!... Σ' άκολουθήσα
κρυφά... 'Απ' τήν πρώτη στιγμή π'ο μπήκες στό άμάκι... 'Εα
ναμμένη άπ' τόν ένθουσιασμό σου, δέν με πρόσεξες!... 'Αλλά
έγω δέν σ' άφρασα ούτε στιγμή: "Ημουν κρυμμένη σ' αύτή τή
γωνιά τού άμαξίου και κάτω άπ' τό σωρό τών σημαίων και τών
τριχώμων ταινιών!... Και νά, που ήταν σωτηρία ή ιδέα μου :
Θά σκοτωνόσουν τώρα, άν δέν σ' έμπόδιζα εγώ!

"Η Λουκιόλα άκουε εκθαμβητό τόσο ώρα, τίς έξηγήσεις τής
άγαπημένης φίλης της.

—Και τώρα μ'ιθύρισε. Τί θά γίνουμε τώρα;... Ποϋ μάς πάνε
με τόσο δαιμονισμένη ταχύτητα;

—Μας πάνε ό τόπο σωτηρίας, άγαπημένη μου! Ξανάπε με
γαλήνιο, μυστηριώδες ύφος ή Μίλλα. 'Ο άμαξήλατης π'ο μάς
όδηγει τώρα, είνε έγγύσιμος γι' αύτό!

"Ο άμαξήλατης;... Μά ποιός είνε;... Δέν πρόλαθα νά τόν
δ'ω κι' ούτε υπορά άκόμα νά καταλάβω ποιός είνε!

"—Είνε ό 'Αλής! κ'ι θύρισε ή Μίλλα, χαμογελαστή. Τόν έ-
στειλε ό κύριος κόμης Μοντεχρήστος, στήν π'ο κρίσιμη στιγ-
μή, για νά σ'ε σώση!

Στεναγμός άνέκφραστης άνακουφίσεως λύτρωσε τά στήθη
τής Λουκιόλας από τό καταπληκτικό θάρος τής άγωνίας της.
'Ανακάθισε στή θέσι της άπαυδισμένη, έξαντλημένη άπ' τίς τό-
σες συγκινήσεις κι' άφησε τό χέρι της στό στοργικό σφίξιμο
τών χεριών τής φίλης της.

Τ'ο πρόσωπό της όμως, δέν άργησε νά σκοτεινιάσει από μιά
μυστική θλιβερή σκέψη. Καί σ'ε λίγο, πήρε εκφρασι θουθής άπο-
γοητεύσεως.

—Τί έχεις;... Τί όσο συμβαίνει πάλι; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ή
Μίλλα.

—Τί νάχω; μουρμούρισε διατακτικά, ή Λουκιόλα. Παρουσιά-
στηκε θέβαια σωτηρ... Μά είνε ό 'Αλής κι' όχι 'Ε κ ε ι ν ο ς που
περιμένα!

—Και με περισσότερο δισταγμό, αλλά κι' άνατριχιασμένη από